

ARBEJDER BLADET

2. årg. nr. 4

maj 1971

AALBORG UNIVERSITETSCENTRUM

PRISLOVEN: Universitetsbiblioteket

LØNSTOP og PRISSTIGNINGER

Arbejdsgiverne slog sig ganske givet på lårene af grin, da deres mand i LO, Thomas Nielsen, kom med sin berømte udtalelse, hvori han fastslog at "det er det bedste mæglingsforslag der nogensinde er vedtaget". Det var hvad de selv nøjedes med at tænke.

Lystigheden i arbejdsgiverkredse er uden tvivl steget endnu en

tand, da deres regering vedtog de nye arbejderfjendske prislove på grundlag af mæglingsresultatet.

Til trods for at de i 1970 veltede sig i profitter som aldrig før, er de langt fra tilfredse. De håber på at storkapitalen i EEC landene efterhånden finder dem tilpas tiltalende og kapitalstarke, til at de kan indtræde i deres Europæiske Fællesmarked (EEC) som pålidelige underleverandører. Men der mangler endnu en bid, hvis de skal gøre sig håb om at klare konkurrencen i dette røverselskab.

DKP'er viser vejen for
B&W-aktionærerne

se side 8

INDHOLD bl. a.:

ARBEJDER-SOLIDARITET	s. 20
Klassekamp eller classesamarbejde	s. 16
Den britiske Ford-strejke	s. 21
Pariserkommunen	s. 11
Kina i udenr	

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123677

Det hjemlige forbrug, dvs den arbejdende befolknings købekraft skal yderligere forringes. De 4,4 prc. forbruget faldt alene i januar i forhold til sidste år, er dem langt fra nok. Et af midlerne til at nedsætte dette forbrug er en omstrukturering af dansk industri, så den i endnu højere grad end nu, kommer til at tjene kapitalens drømme om øget eksport. Det planlægges nu åbent, at 50.000 til 60.000 mennesker i de kommende år skal flyttes fra hjemmemarkedsprодукtionen over til eksporterhvervene. Dette skal bl.a. ske på bekostning af byggeriet. Byggeriet viste i 1970 en markant nedgang i forhold til 1969. Fra 4. kvartal 1969 til samme kvartal i 1970 faldt det samlede påbegyndte nybyggeri med 17 prc., og det påbegyndte antal lejligheder faldt med 36 prc. I den nyligt fremlagte såkaldte perspektivplan, som bygger på dansk optagelse i EEC, foreslås endnu færre investeringer i boligbyggeriet, for at flytte arbejdere fra bygge- og anlægsgene over til eksporterhvervene.

Monopolkapitalen prøver at tænke langt ud i fremtiden. De nye prislove som folketetinget vedtog d. 2. april er da også, som økonomiministeren udtalte det "kun et første led i denne politik".

Lad os prøve at se lidt på denne prislov. Fra folketingets talerstol, har politikerne i længere tid hældt vand ud af ørerne for at overbevise den mere langsomt tænkende del af arbejdsgiverne om, at loven i allerhøjeste grad er vendt mod arbejdernes forbrug.

Socialdemokratiet tilsluttede sig fuldtid, som de selv sagde de, "de principper loven bygger på", men stemte imod på grund af mindre detaljer, og fordi den efter deres mening på nogle områder ville være uretfærdig over for kapitalisterne.

"Vi bedømmer det sådan, at den behandler de forskellige erhverv yderst ulige. Det fastlåser et statisk billede, hvor det burde inspirere til produktivitetsfremgang og dynamik", sagde Lis Groes i folketetinget d. 19. marts.

SF tilsluttede sig stort set Socialdemokratiet, men undlod dog ikke at tilføje, at "det sted, hvor der er størst anledning til kritik af lovforslaget er det behandling af småvirksomheder uden medhjælp. Det må være svært for disse mennesker at finde ud af, hvad deres lovlige pris egentlig er..de vil have myndighederne og det offentlige, fordi de er usikre. Jeg tror denne lov på dette område vil skabe statsfjendtlighed", sagde SFs Sigurd Ømann samme dag.

Borgerlige partier. Borgerlig politik. Ikke et ord om, at den nye prislov er et forsøg på at indføre

Lønstop for arbejderklassen

Lønstop har altid været et eftertragtet middel for reaktionen. Det var ikke nogen tilfældighed at lønstoppet blev taget i anvendelse af nazisterne i Tyskland efter 1933, eller at vor hjemlige reaktion straks efter d. 9. april 1940, gennemførte det overfor danske arbejdere.

Prisloven er et forsøg på at indføre et sådant lønstop, endog uden samtidig at indføre prisstop.

Red. slut: den 22.4.71.

ALLE OVERENSKOMSTMÆSSIGE STIGNINGER I LØNNEN KAN NU STRAKS LÆGGES PÅ PRISERNE. Dvs at de fordækte overenskomstskuespil nu er forvandlet til narrespil med LO i hovedrollen. Det betyder bl.a. at "alle tiders bedste mæglingsresultat" straks vil blive snuppet af arbejdsgiverne igen i form af højere priser. Ifølge prisloven må lønforhøjelser, som arbejderne tilkæmper sig i overenskomstperioden ikke automatisk lægges på priserne. De må dækkes af kapitalisterne ved at skrue arbejdstempoet og dermed produktionen i vejret, siger prisloven.

Socialdemokratiet og SF stillede ændringsforslag til dette sidste. De foreslog, at også enkelte aftaler om lønforhøjelser inden for minimallønsområdet, dvs lønforhøjelser som arbejderne tilkæmper sig i overenskomstperioden, skulle give kapitalisterne ret til at sætte deres priser i vejret.

Regeringspartierne forkastede dette. De stolede så meget på LOs vilje til at leve op til nedenstående passage i mæglingsforslaget, at de ikke skønnede det var nødvendigt:

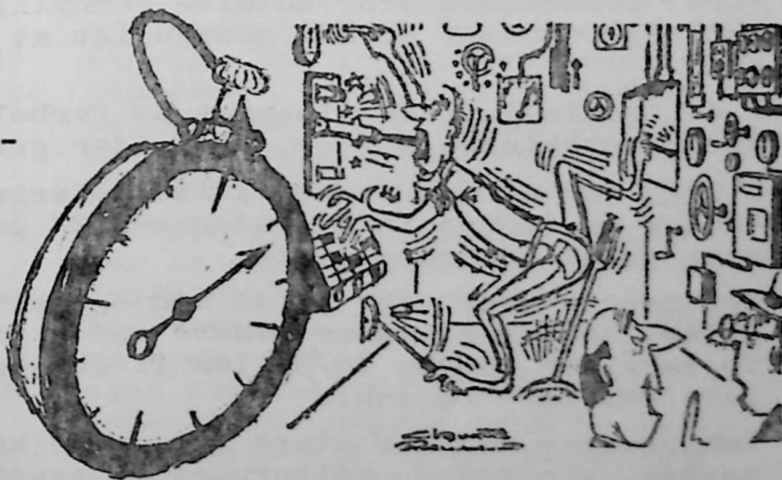
"Det er en forudsætning for de i mæglingsforslaget foretagne forhøjelser af gældende lønsatser, at der ikke på grundlag af disse ændringer af satserne finder en almindelig forhøjelse af lønniveauet sted."

LO pamperne vil ganske givet gøre deres yderste for at forhindre lønaktioner på arbejdspladserne. De har ved overenskomsten endnu engang givet arbejdsgiverne håndslag på, at de vil styrke deres politivirkomhed i arbejderklassen.

Begyndende dyrtid

I den kommende tid vil vi se priserne ryge i vejret som aldrig før. Ikke nok med at evt overenskomstmæssige lønstigninger straks vil blive taget tilbage gennem tilsvarende højere priser, og ikke nok med at alliancen Arbejdsgiver-Regering-LO er blevet styrket, for at forhindre og slå ned på enhver kamp på arbejdspladserne, udover dette skal der ifølge prisloven, ske en kraftig nedskæring af arbejdsfolkeforbrug.

1. Kapitalisterne kan nu have priserne så de får fuld dækning for det nyligt ophævede prisstop. Virkningerne af dette har vi allerede mærket gennem højere fødevarerpriser.
2. De kan nu ifølge prisloven have priserne, så de får fuld dækning for prisstigninger på de varer de indkøber i udlandet, samt stigninger i offentlige takster og afgifter. Dansk industri indkøber fortrindsvis råvarer fra de store monopoler i EEC landene. I EEC landene er monopoliseringen langt mere fremskreden end her.

"-Vi plejede at ha' 12 mand her før vi gennemførte rationaliseringen"

Istedet for at sænke priserne -som kapitalisterne var tvunget til under kriser i den mere konkurrenceprægede kapitalisme - kan EEC landenes kæmpemonopoler - netop pga deres monopolstilling - enerådigt hæve deres priser uden frygt for konkurrence.

Dette vil blive kastet over på priserne herhjemme.

De offentlige takster og afgifter er beregnet til at stige ca 1. sept. i år. Også dette vil kapitalisterne lade arbejdsfolk betale gennem prisstigninger

3. Afskrivninger på nyinvesteringer, kan kapitalisterne nu ifølge prisloven, foruden at trække dem fra i skat, også lægge på priserne.

Prisloven giver desuden "effektive virksomheder" ret til at tage dækning for deres indirek-

te omkostninger og et "rimeligt bidrag til dækning af indirekte omkostninger og nettoavance" gennem prisforhøjelser.

Der er her lagt op til, at mindre kapitalstærke og mindre "effektive" virksomheder, som ikke har kapital til nyinvesteringer, skal knuses allerede før indtræden i EEC, mens de kapitalstærke og "effektive", direkte af lovgivningens vej gives ret til at lade arbejdsfolk betale deres nyinvesteringer, dels gennem forhøjelse af priserne, dels gennem fremmelse af effektiviteten gennem rationalisering og forcering af arbejdstempoet.

Der er her lovgivet på en sådan måde, at endnu flere kapitalsvage virksomheder end i 1970 vil bukke under og lukke i den kommende tid.

Mange arbejdere vil komme til

FALDENDE PRISER I

DET SOCIALISTISKE ALBANIEN

I det kapitalistiske Danmark har vi gennem de senere år set kraftige prisstigninger. Den nye prislovs vedtagelse sikrer at priserne i den kommende tid vil stige som aldrig før.

Vores økonomiminister udtalte fornylig at i "den nuværende periode med højkonjunktur er det nødvendigt at befolkningens forbrug skæres ned".

I det socialistiske Albanien er forholdene helt anderledes. Når produktionen stiger, så falder priserne.

I 1967 var der en større prisregulering. Priserne faldt med ca 15 prc. Klæder og fodtøj faldt endog med 22 prc. Også i 1969 fandt der en stor prisregulering sted.

Der lægges stor vægt på at mad og boliger skal være så billige som muligt. Boliger koster mindre end 5 prc af arbejdernes indtægt. To værelser koster 20/30 lek (1 lek=50 øre), tre værelser 30/40 lek, fire værelser 50 lek.

Luksusvarer mangler stort set, mens kollektive goder som børnehaver, teatre, biografer, kulturhuse og sundhedsstationer findes over hele landet.

Derudover skal nævnes, at al indtægtsskat er afskaffet i Albanien.

For danske arbejdere som må kæmpe mod angreb på reallønnen og forvarring af levevilkårene, er det en vigtig erfaring, at albanske arbejdere, gennem deres egen statsmagt, proletarietets diktatur, selv har herredømmet over deres levevilkår.

at betale for dette med arbejdsløshed og flytning til de større industricentre. Dette er hovedindholdet i den nye prislov, som kapitalisternes regering har vedtaget og som Socialdemokratiet og dets vedhæng SF i princippet støttede.

Endnu engang er det arbejderklassen, den klasse der producerer værdierne, kapitalisterne vælter deres vanskeligheder over på. De har rigget deres ormædte og synkende skude til et gigantisk røvertogt, som skal indbringe dem de maksimalprofitter der er nødvendige for deres eksistens som kapitalister.

Klasse mod klasse

Som vi allerede har nævnt påpegede økonomiministeren, at prisloven kun er "et første led i denne politik!"

I den såkaldte perspektivplan, opridses de tanker kapitalisterne har gjort sig for den mere langsigtede politik.

Arbejdsproduktiviteten pr time er beregnet til gennemsnitlig at stige $4\frac{1}{4}$ prc. årligt. Det er lidt mere end i slutningen af 1960'erne, da den var særlig kraftig. Arbejdstempoet skal altså yderligere sættes op.

Samtidig anbefaler perspektivplanen, at hele befolkningens forbrug højst skal stige 2 prc. om året.

Dette skal ske gennem stærkere pres på lønningerne, gennem huslejestigninger, og gennem som det betegnes "afgrænsning af gratisprincippet på det sociale område".

Det siger sig selv, at med disse foranstaltninger, bliver det arbejderernes forbrug der rammes, det bliver dette forbrug der yderligere skal sænkes, mens det bliver kapitalisternes forbrug der skal forøges. Udover at en forbrugsstigning på 2 prc. om

året er latterlig lav, kan vi med sikkerhed sige, at de 2 prc. der nævnes i perspektivplanen, ikke er stigningen i arbejderens forbrug. Der vil blive tale om et fald i arbejderklassens forbrug, hvis arbejdspladserne ikke går i aktion og går til angreb på kapitalisternes profitter.

Det er naturligt for storkapitalen, at den i tider hvor den står i vanskeligheder, gør meget ud af at planlægge hvordan den bedst forøger sine profitter og udplyndrer arbejderklassen. Men een ting glemmer den at tage med i sine beregninger, og det er arbejderklassens reaktioner og kamp mod denne hårdhændede reaktionære klassepolitik.

Give lidt med den ene hånd og tage lidt mere med den anden, det har altid været kapitalisternes politik. Den krise de nu befinder sig i, og som de prøver at vælte over på arbejderens skuldre, vil i stigende grad afsløre det kapitalistiske tyvesamfund, flere vil få øjnene op for, at hvis dette skal slutte, må arbejderklassen selv sætte storkapitalen og dens statsmagt på porten, og tage produktionsmidlerne i besiddelse. Kun dette vil skabe varige forbedringer og sikre at produktionsforøgelsen, ikke som idag kommer kapitalisterne tilgode, mens arbejderens forbrug nedskæres. Kun arbejderens egen statsmagt, proletariats diktatur, kan sikre at produktionen tilrettelægges ud fra de producerendes interesser.

Men for at dette kan ske, kræves at arbejderklassen fører en aktiv daglig forsvarskamp, en aktiv faglig kamp, og ud af sine egne rækker skaber sig sit eget kommunistiske parti, som ikke holder hånden over de faglige forrædere og deres medløbere, men som formår at vende den daglige forsvarskamp, til en offensiv kamp om magten i samfundet.

KINA i udenrigspolitisk offensiv

"Det (proletariatet) kan og må forene det overvejende folkeflertal omkring sig for at isolere den lille håndfuld fjender mest muligt og angribe dem."

Denne retningslinje, som er formuleret af Mao Tsetung, er gældende både for revolutionen i hvert enkelt land og for revolutionen i verdensmålestok. Hovedfjenden i verdensrevolutionen er en lille klike af magthavere i USA. Kina følger den linie i sin udenrigspolitik at forene så mange kræfter som muligt i kampen mod den amerikanske imperialisme, samtidig med at det søger at isolere denne hovedfjende mest muligt.

Det revolutionære brændpunkt i dag er Indokina, hvor den amerikanske imperialisme går et stort nederlag i møde. Den forsøger på alle måder at redde sig fra sit nederlag ved nye krigsæventyr; det sidste forsøg var invasionen i Laos. For et år siden dannedes der en fast enhedsfront mellem de tre indokinesiske folk, og Kina har gennem sine erklæringer og gennem materiel støtte vist, at hele det kinesiske folk står 100 procent bag enhedsfronten.

Fortsetter den amerikanske imperialisme sine krigsudvidelser trods de fælles advarsler fra Kina og de indokinesiske lande som den gjorde det i Korea i 1950, vil den på samme måde som dengang få Kinas militære styrke at føle.

Også med alle andre revolutionære bevægelser i verden uddyber Kina forbindelserne. I denne udvikling skiller alle revisionistiske dobbeltspillere og specielt herskerkliquen i Sovjetunionen sig ud.

Den solide alliance mellem alle revolutionære bevægelser og marxistisk-leninistiske partier og organisationer med det socialistiske Kina som centrum leder

den revolutionære kamp, som i disse år nedkæmper den amerikanske imperialisme og alle dens følgesvende. Denne alliance vil knytte stadig større dele af verdens folk til sig og isolere fjenden i stadig større omfang.

★

Men der er ikke blot sket en sammentømring og styrkelse af de revolutionære bevægelser i verden. Kina indledte efter kulturrevolutionen en diplomatisk offensiv imod omverdenen. Den amerikanske imperialisme har tidligere haft en alt dominerende styrkeposition i verden. Den har kunnet tvinge alle sine lydregimer til at følge sin isolationspolitik overfor Kina. "Revolutionen er i dag hovedtendensen", hed det i Mao Tsetungs erklæring fra maj 1970. Denne hovedtendens har svækket den amerikanske imperialisme og gjort den ude af stand til at kontrollere hele sit tidligere verdensimperium. Kina støtter ethvert lands forsøg på at frigøre sig fra den amerikanske kontrol. Særlig tydeligt har resultatet af Kinas diplomatiske offensiv vist sig ved det store antal nye lande, Kina indenfor det sidste år har oprettet diplomatiske forbindelser med. Kina knytter ikke venskabelige forbindelser med andre lande, fordi det går fuldt og helt ind for deres politik og styreform. Det gør det, fordi sådanne forbindelser er en støtte til den anti-imperialistiske og progressive del af landets politik.

Også selve USA er genstand for en diplomatisk offensiv fra Kinas side. Det kinesiske folk har altid ønsket at have venskabelige forbindelser med det amerikanske folk. Kun den amerikanske regerings reaktionære politik har

Vi fastholder, at alle nationer skal følge de fem velkendte principper, gensidig respekt for suverænitet og territorial integritet, ikke-aggression, ikke-indblanding i hinandens indre anliggender, lighed og gensidig fordel, og fredelig sameksistens.

- Mao Tsetung

hidtil forhindret, at der blev opbygget sådanne forbindelser. Også dette forhold er blevet ændret i første omgang ved en forbindelse på sportens område, og de reaktionære i USA vil ikke kunne forhindre, at forbindelserne fremover bliver udvidet også på andre områder.

Hvad har Kinas diplomatiske offensiv bevirket?

Den amerikanske imperialismes aggressions- og krigspolitik er i dag kørt op på et niveau, hvor der er fare for, at den vil glide over i et direkte amerikansk angreb på Kina, eventuelt et atomangreb. Kina har i dag sammen med hele verdensalliancen af revolutionære bevægelser tilstrækkelig styrke til at slå ethvert angreb tilbage og besejre den amerikanske imperialisme.

Ved hjælp af sin diplomatiske offensiv har Kina gjort en lang række af USA's tidligere lydlande mere interesseret i at udvikle de fredelige forbindelser med Kina end i en ny verdenskrig. Ved at indlede en ny krig vil den amerikanske imperialisme isolere sig til det yderste fra sine "allierede". Også indenfor de herskende kredse i USA er der modsætninger. Nixon og kliken omkring ham ønsker krigspolitikken fortsat og udvidet. Men nederlaget i Indokina og presset fra det amerikanske folk såvel fra udlandet virker kraftigere ind på andre kredse i USA, som ønsker at bakke ud af krigen og ar udbygge forbindelser med Kina. Ved ethvert nyt krigs-æventyr vil Nixon-klikken yderligere isolere sig også indenfor USA.

Mao Tsetung påpegede for et par år siden:

"Med hensyn til spørgsmålet om verdenskrig, så er der to muligheder: Den ene er, at krigen vil fremme revolutionen, og den anden er, at revolutionen vil forhindre krigen."

Kinas og de revolutionære bevægelers militære styrke sikrer den amerikanske imperialismes hurtige nederlag, hvis den skulle indlede en verdenskrig. Og Kinas diplomatiske offensiv sikrer en yderligere isolation og dermed svækkelse af den magthavende klike, som har gennemtvunget krigen, i såvel som udenfor USA. Hvis krigen ikke bryder ud, skyldes det frygten for disse konsekvenser hos den magthavende klike i USA.

★

Fortsat fra side 22

havde bestået af de strejkende arbejdere selv, ville ganske givet ikke have anbefalet de strejkende at acceptere Fords tilbud, på baggrund af den meget store majoritet for fortsat strejke, og på baggrund af det faktum, at Ford ledelsen tydeligvis tilsidst var gået i panik for at få produktionen igang igen.

Udover dette viste strejken effektiviteten og nødvendigheden af international solidaritet, og den lagde grundlaget for større og endnu mere effektive strejker.

„Underordning eller samarbejde“

En kommentar til fællestillidsmand

Ivan Hansens tale til B&W-aktionærerne

Den tiltagende offensiv mod arbejderne levevilkår, som vi i dag oplever, er et resultat af kapitalismens skærpede krise. I et forsøg på at afværge krisen inddrager kapitalisterne i de forskellige lande større beløb til rationaliseringer, som samtidig betyder fabriks sammenslutninger og fabriksnedlæggelser. Fabriksnedlæggelser og trusler herom bliver direkte brugt af den samlede kapitalistklasse mod arbejderne forsøg på at forsvare sine levevilkår.

Et aktuelt eksempel herhjemme er B&W-krisen. Ledelsen i arbejderne fællesklubber er her kontrolleret af Danmarks kommunistiske Parti, og der byder sig derfor en chance til nærmere at studere, hvordan dette parti anser det for gavnligt at forholde sig til kapitalens forsøg på at skærpe undertrykkelsen.

»Underordning eller samarbejde«

Dette var overskriften på fællestillidsmand og centralkomite-medlem i DKP Ivan Hansens tale til B&W's aktionærer på den ekstraordinære generalforsamling d. 15. marts. Talen betegnes som et diskussionsbidrag fra arbejderne fællesklubber.

Hovedlinien i talen er en række beklagelser over, at B&W-ledelsen ikke hidtil har været så villig

til samarbejde, klassesamarbejde, som en række tillidsmænd i fællesklubberne.

Forud for den ordinære generalforsamling i 1970 taltes der også om lukning af værftet. I den forbindelse siger Ivan Hansen:

"Fra arbejderrepræsentanternes side forlangte vi dengang at få et reelt kendskab til firmaets økonomi og rentabilitetsprognoser, således at vi over for vore kolleger kunne optræde med vægtige argumenter og handle i overensstemmelse med, hvad situationen dengang måtte kræve for at medvirke til overvindelsen af de påståede vanskeligheder."

»Fordomme eller forstand«

I forbindelse med den sidste krise, hvor B&W's ledelse fik lokket 50 mill. ud af statskassen ved at true med øjeblikkelig lukning siger han:

"... det forekommer os at være en ualmindelig uklog måde at gribe tingene an på... når man forventer at kunne finde arbejderne bagefter som mennesker, der vil lade sig positivt engagere i firmaets fremtidige produktion."

Nej, Ivan Hansen tar sig til hovedet over det spild af arbejdskraft, en sådan provokation medfører. Sådan skal man i hvert fald ikke gå frem, "hvis man

vil have et moderne produktionsudstyr udnyttet maksimalt".

Ivan Hansen kender arbejderne og ved, at flere og flere har gennemskuet det kapitalistiske samfund, og han advarer kapitalisterne om, at det borgerlige vås om "produktion for produktionens skyld er uden mening for et arbejdende menneske i nutidens samfund".

Ønsker kapitalen at bevare sit klassesdiktatur, så må det gå langt mere forstandigt frem, så må den benytte sig af nye og smartere fraser, som kan tilsløre udbytningen.

»Ligeberettigede væsener«

Der skal være "menneskelighed i produktionsforholdet", og udbytterne skal "engagere arbejderne som menneskelige, økonomiske og åndeligt ligeberettigede væsener"

Hvis kapitalisterne ellers kunne få det ind i deres tykke hoveder, så kan Ivan Hansen love dem stærkt forøget profit:

"... så vil B&W igen komme til at blomstre. Thi så vil 5000 hjerner beskæftige sig med at skabe rationel produktion, så vil den tid være forbi, hvor 500 spilder tiden med at piske 5000 til at producere efter en lille gruppes ideer, der er fostret af fordomme i stedet for forstand."

Men Ivan Hansen & Co. lader det ikke blive ved de smukke ord i deres bestræbelser for at "... finde løsninger på vanskeligheder, der hindrer effektiv udnyttelse af produktionsapparatet".

Fællesklubben på værftet har således foreslået ledelsen at skære ned på antallet af funktionærer og i stedet indføre et sjakbajssystem. Konsekvensen af dette forslag vil hurtigt vise sig. Det

store antal undermestre, som er blevet nervøse for at miste deres job, vil indbyrdes konkurrere om, hvem der svinger pisen bedst, mens indførelsen af sjakbajssystemet vil øge modsætningerne mellem arbejderne, når de skal indføre en langt billigere selvjustits. Så snilt kan det ordnes, hvis man ellers kan bruge sin forstand.

Men de fordomsfulde kapitalister kan ikke forstå dette uden videre. Nej, hvis kapitalisterne skal gøre sig noget håb om at øge profitten, så kan Ivan Hansen kun foreslå "en total ændring af ledelsesmentaliteten fra øverste direktør til nederste produktionsleder".

Men erfaringen har gjort Ivan Hansen skeptisk. Hans og DKP's villighed til at ordne kapitalisternes problemer er så ofte blevet ignoreret.

DKP-lederne anbefaler B&W-aktionærerne en radikal mentalitetsændring.

"Egentlig er det en skam, at det er sådan, det kunne nemlig blive en virkelig god virksomhed", men hvad kan det nytte, så længe kapitalisterne tror, at de til evig tid kan klare deres egne problemer.

"Vi må ... hårdt og kynisk meddele dette selskabs ejere, nemlig Dem mine damer og herrer, at hvis De ikke er i stand til at ansætte ledere i Deres virksomhed, der kan styre produktionen ved hjælp af forstand, i stedet for som hidtil, i kraft af fordomme om arbejdende menneskers medfødte dovenskab, så skal De ikke regne med vor medvirken til en bedre situation end den foreliggende."

Socialdemokratiske »kommunister«

Grundlaget for dette samarbejde skulle være, at B&W's storaktionærer, ØK og Lauritsen-koncernen, indsætter en ledelse, som vil "engagere arbejderne som menneskeligt og åndeligt ligeberettigede væsener i produktionsprocessen og ikke spærre dem inde som slaver og ignorere dem som trækdyr."

Det er nøjagtigt det samme forræderiske sludder, som LO-byrokraterne prøver at prakke arbejderne på. Økonomisk demokrati mellem arbejderne og kapitalisterne. Arbejderne og kapitalisterne som "ligeberettigede væsener i produktionen".

Ivan Hansen lever helt op til DKP's halehængspolitik overfor Socialdemokratiet, og han har med sin tale til B&W-aktionærerne stemplet sig som en af kapitalisternes agenter i arbejderbevægelsen.

I den skærpede klassekamp, som kapitalens offensiv medfører,

bliver det nødvendigt at arbejderklassen sparker socialdemokratiske "kommunister" af Ivan Hansen-typen ud af sine rækker.

Udfaldet af de kommende sammenstød mellem arbejderne og kapitalisterne afhænger af, i hvor høj grad det er lykkedes at blive sådanne klasseforrædere kvit.

Fortsat fra side 19

være noget holdepunkt for arbejderklassen. Kun et nyt apparat bestående af basisgrupper på arbejdspladserne vil i dag kunne lede en virkelig kamp. En sådan fagopposition må være tværpolitisk; den må kunne forene alle aktive arbejdere i og udenfor partierne med det formål at føre en fælles to-fronts kamp imod arbejdsgiverne såvel som fagforeningsbureaukratiets sabotage. Også fagforeningsfolk, som er mere loyale overfor arbejderklassen end overfor fagforeningsbureaukratiets "fredsbevarende funktion" og alle de fagretslige regler, kan bidrage til en fagoppositionel virksomhed.

På en lang række arbejdspladser landet over såvel som i mange fagforeninger foregår der en bestandig kamp imod lokale pampere. Men som det foregår nu, kan det ikke blive andet end en spredt fægtning, som arbejdsgiverne og fagforeningsbureaukratiet let kan tumle. Kun hvis disse lokale initiativer finder sammen i en fælles fagoppositionel front, kan et effektivt modstød sættes ind. Det er en sådan samling af kræfterne, arbejderklassen mest af alt behøver i dag.

PARISERKOMMUNENS

100 - årsdag

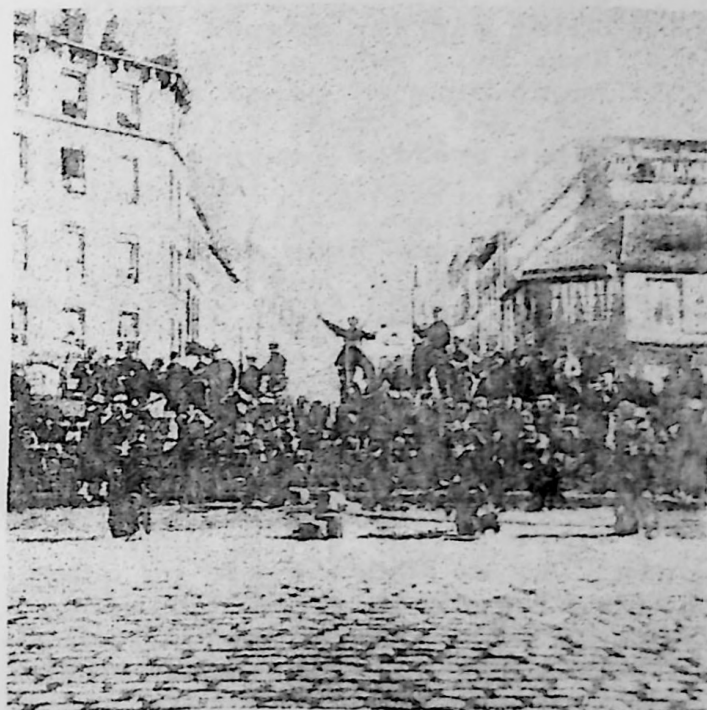
Arbejderklassen må knuse statsapparatet og oprette proletariats diktatur

Den 18. marts 1871 rejste proletariatet og de revolutionære kræfter sig i Paris til væbnet opstand. Opstanden betød, at Pariserkommunen så dagens lys. Bourgeoisiets magt blev brudt og arbejderklassen oprettede sin egen magt - proletariats diktatur.

Dette var enestående begivenheder i verdenshistorien. Hidtil havde magten ligget i hænderne på godsejere og kapitalister og deres tro repræsentanter, som dannede regering.

Krigen mellem Frankrig og Tyskland havde imidlertid skabt en situation, hvor Paris arbejderklasse blev bevæbnet i den såkaldte nationalgarde på 300.000 mand. Den reaktionære regering med Thiers i spidsen forsøgte at afvæbne arbejderne ved at frarøve nationalgarden dens kanoner, som var blevet betalt af pariserne ved offentlig indsamling. Dette blev signal til den væbnede opstand. De arbejdende masser i Paris rejste sig som een mand, og Thiers med sine tropper, politi og bureaukrater flygtede til Versailles uden for Paris.

I 72 dage forsvarede pariserne deres Kommune og udviste en entusiasme og et heltemod, som gør, at de hylides ikke blot af det franske, men af hele verdens proletariat som proletariats foregangsmænd.

Der kan ikke ske revolution, hvis folket ikke griber til våben

At den herskende klasse altid har forstået våbnenes afgørende betydning for opretholdelse af deres politiske magt, illustreres ikke blot ved, at den reaktionære regering forsøgte at afvæbne proletariatet, men at det var dens første handling overhovedet. Pariserne svarede på den væbnede kontrarevolution med væbnet revolution. Imidlertid fik Thiers reaktionære regering på grund af kommunens tøven mulighed for at samle sine

styrker i Versailles, og støttet af Bismarck at forberede et angreb på den revolutionære Kommune. Her lå en af kommunens fejltagelser. Den skulle have brugt sin magt til øjeblikkeligt at gå imod Versailles og knuse de splittede reaktionære styrker. Engels sagde herom:

"Kunne Pariserkommunen have holdt sig ved magten bare een dag, hvis ikke den havde gjort brug af denne autoritet, det væbnede folks autoritet overfor bourgeois'erne? Kan vi tværtimod ikke dadle, at den ikke i tilstrækkelig grad gjorde brug af den?" (Marx-Engels, udv skrifter, bd I, s636, Tiden 1952.)

Hvad betyder disse dyrekøbte erfaringer, som Paris' arbejderklasse indhøstede for 100 år siden for os idag?

De viser os, at det er nødvendigt for de undertrykte og udbytterede klasser at gribe til våben for at kunne vinde sejr i revolutionen. NATO og det danske militærapparat træner åbenlyst på at slå folkeopstande ned (f.eks Green Express øvelsen med NATOs "brandkorps" i 1969).

Politiet herhjemme trænes og udstyres i stigende grad til at varetage borgerkrigsopgaver.

Reformistiske og revisionistiske partier fra Socialdemokratiet til DKP forsøger at tildække disse kendsgerninger ved at tale om den fredelige overgang til socialismen. Dette viser endnu en gang, at den danske arbejderklasse selv må skabe sig et revolutionært kommunistisk parti, som kan forberede arbejderklassen på den væbnede opstand og lede denne til sejr. At tale om fredelig overgang tjener kun til at fastholde arbejderklassen under den kapitalistiske herskerklasses åg. At forberede den voldelige revolution betyder bl.a.

at revolutionære skal gå ind i militærapparatet og agitere blandt deres kammerater, så at militæret bliver uanvendeligt for kapitalisterne til indsættelse mod folket, og så at soldaterne støtter den væbnede opstand, vender våbnene den rigtige vej og hjælper med til at sætte kapitalisterne og deres lakajer på porten og med dem undertrykkelsen og udsugningen af arbejderklassen og folket iøvrigt.

Eller tror nogle, at udbytterne vil trække sig tilbage, hvis de revolutionære parti vinder et valg?

Viser historien tværtimod ikke, at kapitalisterne, hvis det passer dem, kan erklære valget for ugyldigt, opløse parlamentet eller endog direkte bruge vold mod det revolutionære arbejderparti for at knuse det?

Pariserkommunen fulgte den voldelige revolutions vej; det samme gjorde den russiske revolution og den kinesiske revolution, revolutionen i Albanien, Vietnam, Korea og andre lande. Dette er en almen erfaring. Der er ingen undtagelser. De partier, der laver deres "egne" borgerlige teorier, svigter arbejderklassens interesser, svigter marxismen-leninismen og bliver redskaber for den herskende klasse.

Socialdemokratiet har længe været tilfreds med at administrere kapitalismen og undertrykke folket. Og ingen regering vil kunne andet så længe udbytterne har magten. Dette galdt også "arbejderflertallets" regering fra 1966-67, hvor SF spillede anden violin. DKP ønsker også at vise, hvilket socialdemokratisk halehængsparti det er. Ved sidste valg var deres parole således:

"Arbejderflertal-men med kommunister".

Som om en regering under kapitalismen kan andet end fortsætte undertrykkelsen og udbytningen af den arbejdende befolkning.

Hvem frygter proletarietets diktatur?

For første gang i historien oprettede arbejderklassen med Pariserkommunen sin egen statsmagt, proletarietets diktatur. Engels siger herom:

"Den socialdemokratiske filister har igen fornylig fået sig en gavnlig forskrækkelse over ordet proletarietets diktatur. Nuvel, mine herrer, vil I vide, hvordan dette diktatur ser ud? Se på Pariserkommunen. Det var proletarietets diktatur".
(Marx-Engels udvalgte skrifter, bdI, s 480, Tiden 1952)

På trods af, at Kommunen kun eksisterede i 72 dage, og i disse måtte føre en uafbrudt kamp mod ydre og indre fjender, nåede den at vise, at arbejderklassen ikke kan overtage det færdige statsapparat og anvende det til sit formål, men tværtimod må sønderbryde den gamle statsmaskine og erstatte den stående hær med det bevæbnede folk.

Kommunen havde ikke brug for den enorme og kostbare embedsstand. Den fjernede enhver karrieremagers og pampers mulighed for at benytte Kommunens organer til sit formål: Den besluttede, at ingen lønninger til tjenestemænd i administrationen og regeringen måtte overstige en normal arbejderløn, og i hvert fald ikke over 6000 francs om året.

Dommerens uafsættelighed og deres tilsyneladende uafhængighed blev i Kommunen erstattet af det princip, som galdt for alle samfundets tjenere: De skulle for fremtiden være valgte, ansvarlige og til enhver tid afsættelige.

Revisionisterne har svigtet Pariserkommunens revolutionære principper

Sovjetrevisionisterne taler i forbindelse med Pariserkommunens 100 års dag om loyalitet overfor Kommunens principper. Men hvordan er det gået med Sovjetunionen, der blev grundlagt af Lenin og forsvaret af Stalin? Efter Stalins død har Sovjetunionen skiftet farve. Revisionister af Hrustjovs type har tilranet sig ledelsen af partiet og har erstattet proletarietets diktatur med bourgeoisiets diktatur. Dette er sket under dække af at tale om "hele folkets stat" og "hele folkets parti". Men dette tjener kun til at understrege det faktum, at Sovjetstaten ikke længere er et instrument ved hjælp af hvilket proletariet undertrykker bourgeoiset, men er blevet et redskab ved hjælp af hvilket det fremvoksende bourgeoisie undertrykker proletariet.

Dette bourgeoisie har lederen af Albanien Arbejdets Parti, Enver Hoxha beskrevet således:

"et arbejderaristokrati bestående af bureaukratiserede, privilegerede kadrer, adskilt fra folket og dets liv, som ikke havde klassefølelse og forståelse af klassekamp, og som blev inspireret af borgerlig ideologi og af den borgerlige levemåde. Dette lag udgjordes hovedsageligt af partikadrer, af kadrer i statsøkonomien og af intelligenen, og det blev revisionismens sociale basis".
(Enver Hoxha: Rapport på AAPs 5. partikongres)

Sovjetunionen er nu et paradis for en håndfuld bureaukrat-monopol-kapitalister af ny type og et fængsel for den arbejdende befolkning.

Skal der være revolution, må der findes et revolutionært parti. Uden et revolutionært parti, uden et parti, som bygger på den marxistisk-leninistiske revolutionære teori, og som er af marxistisk-leninistisk revolutionær type, er det umuligt at lede arbejderklassen og de brede folkemasser i kampen for at knuse imperialismen og dens lakajer.

- Mao Tsetung

Som det er gået sovjetrevisionisterne, er det gået vor hjemlige revisionister, der bl.a. optræder i DKPs ledelse.

I en artikel om Pariserkommunen af Alfred Jensen (Blev minister i efterkrigsregeringen, som tak for, at DKP hjalp med ved afvæbningen af den revolutionære modstandsbevægelse) forsøges det at skjule den kendsgerning, at Kommunen brugte vold til at undertrykke de styrtede kapitalister og forhindre, at de genrejste deres herredømme

"Der er rejst beskyldninger mod Kommunen for undertrykkelse, vold..... Det er uberettiget... Et reaktionært angreb løb ud i sandet".

(Land og Folk d 18-3-1971)

Nej, det løb ikke ud i sandet. Det blev slået ned med væbnet magt. Skal kommunen renses for beskyldninger for at undertrykke andre?

Det kan kun revisionister have travlt med. Engels siger at den i stedet kan dadles for

"at den ikke i tilstrækkelig grad gjorde brug af det væbnede folks autoritet overfor bourgeoiserne".

Er det arbejderklassen der frygter proletarietets diktatur?

Nej, det er kapitalisterne og deres reformistiske og revisionistiske støtter i arbejderklassen, som frygter proletarietets diktatur og derfor prøver at sprede ideer om at udvide demokratiet og skåle økonomisk

demokrati osv. Da ingen af disse "forandringer" af det borgerlige demokrati nogensinde har medført nogen afgørende ændringer i arbejderklassens stilling, spredes sådanne ideer kun med det formål, at sprede illusioner og derved udskyde det tidspunkt hvor den danske arbejderklasse følger kommunardernes eksempel og opretter sit eget demokrati-proletariatets diktatur. Der vil demokratiet ikke omfatte det tidligere udbyttede mindretal. For første gang i vort lands historie vil vi da opleve en samfundsorden med demokrati for arbejderklassen og folkets flertal.

Et marxistisk-leninistisk parti er af afgørende betydning

Kommunen varede kun kort. Dens største svaghed lå i det faktum, at Paris's arbejderklasse og Kommunen ikke havde en kommunistisk fortropsorganisation, bevæbnet med den videnskabelige socialismes teori til at gå i spidsen og lede kampen. Dette medførte manglen på teoretisk klarhed, ideologisk forvirring, mangel på et klart program, vaklen, splittelse, inkonsekvens i handling. Dens erfaringer overbeviser endnu engang om den marxistisk-leninistiske sandhed,

at arbejderklassen ikke kan spille den ledende rolle og fuldføre sin historiske opgave uden sit revolutionære kommunistiske parti.

Lenin sammenfattede Kommunens afgørende fejl og kommunardernes historiske fortjeneste på følgende måde:

"Begge fejl består i, at man undlod at tage offensiven, i den manglende bevidsthed og energi til at knuse det bureaukratisk-militære statsmaskinere og bourgeoisiets magt. Og hvad er det der i den grad begejstrer Marx ved Pariserkommunen? Disse pariseres elasticitet, deres historiske initiativ, deres evne til selvopoffrelse, Himmelstormerne fra Paris" (Citeret fra "Borgerkrigen i Frankrig" Tiden, s 121)

Vi har modtaget:

... Jeg er interesseret i jert arbejde, da jeg selv mener at være revolutionær kommunist efter 29 år i DKP, som jeg har brudt med 1/10-70 grundet deres valenhed i de for os arbejdere så vigtige spørgsmål om den faglige linie. Da jeg er 56 år er min indsats som aktiv vel begrænset, men da faglige forhold altid har interesseret mig og jeg efter evne altid har forsøgt og stadig vil, at prøve at få den arbejdende del af befolkningen til at forstå vore synspunkter, håber jeg at kunne gøre en indsats i nogle år endnu. Jeg sender hermed et beskedent beløb, da jeg er arbejdsløs, og håber at høre fra jer.

Kammeratlig hilsen
B.L.

Fortsat fra side 5

Arbejdspladsernes aktivitet i den kommende tid vil være afgørende for at slå storkapitalens plyndringstogt tilbage. I denne kamp har LOs toppampere taget stilling. De er for kapitalens røverpolitik og deres rådne samfunds beståen. De har i årevis gjort sig de hæderligste anstrengelser for gennem samarbejdsaftaler, at knytte LO tætttere og tætttere sammen med statsmagten og dens bagmænd: storkapitalen.

Den kraftige nedskæring af vores forbrug, som regeringen har lagt an til, vil tvinge flere og flere arbejdspladser til at tage de "ulovlige" strejker i brug.

Dette vil tvinge koalitionen Arbejdsgivere-Regering-LO endnu tætttere sammen mod arbejdspladsernes aktivitet.

Det vil stille store krav til os arbejdere. Vi må være forberedt på det, og se til, at de aktioner vi gennemfører ikke ledes af classesamarbejdsfolk og folk som holder hånden over disse, men at vi selv organiserer og leder den forsvarskamp der må føres, ved at vælge vor egen ledelse af kampen.

Klassekamp og ikke klasseforsoning er vejen frem, hvis storkapitalens planer om forringelse af vores levevilkår skal krydses og synderbrydes.

Klassesamarbejde eller klassekamp

Arbejderklassen må selv organisere kampen mod undertrykkelsen

Den danske fagbevægelse er i dag så indsyldt i retsregler, at den i praksis er blevet en del af den kapitalistiske samfundsmaskine. LO-toppen har for længst forladt arbejderklassen og er trådt i kapitalens tjeneste; og den har med stor succes arbejdet for at tvinge fagforeningerne til at følge trop. Det betyder, at fagforeningerne i hovedsagen ikke som oprindeligt har til opgave at lede arbejderklassens kamp, men tværtimod at sabotere den og skabe "ro på arbejdsmarkedet".

Vi kan til at begynde med lade nogle "officielle" repræsentanter for borgerskabet bevidne vor påstand. Civildommer C. Ove Christensen (fra Arbejdsretten) og hovedkasserer i Træindustriarbejderforbundet Villy Nielsen udgav i august 1967 en bog: "Arbejdsret" på forlaget AOF/Fremad. Der konstateres straks i indledningen, at Danmark "gennem mange år har haft forholdsvis færre og mere begrænsede arbejdsstandsninger, end man har haft i andre lande". Der siges videre:

Den væsentligste årsag til vor særstilling som rekordindehaver i arbejdsfred er dog nok — som en udenlandsk, neutral iagttagere udtrykker det — at danske arbejdsgivere og fagforeninger har skabt det mest detaljerede og fuldstændige system for indgåelse og fornyelse af overenskomster.

Enhver domstol er et redskab for en klasses undertrykkelse af en anden. Under kapitalismen er statsmagten såvel som dens domstole i hænderne på borgerskabet.

De fagretslige domstole er ingen undtagelse; de er ensidigt rettet imod arbejderklassen. I Danmark er det fagretslige system udbygget mere end i noget andet kapitalistisk land. Som det ses ovenfor, indrømmes det selv fra borgerlig hold, at dette har resulteret i en neddæmpning af den danske arbejderklasses kamp.

I bogen fortælles også, hvem der har skabt hele det fagretslige system: LO og Dansk Arbejdsgiverforening har "af egen drift skabt selve det retsgrundlag, der er gældende for sikring af overenskomsters overholdelse". Og bogens 1. afsnit slutter af med en rosende omtale af den danske fagbevægelse:

I den kritik af arbejdsmarkedets organisationer, som undertiden fremføres, glemmer man i reglen den *freds-skabende funktion*, disse organisationer har haft og stadig har, og som har bidraget til, at vi — som nævnt indledningsvis — blandt alle frie, demokratiske lande indtager en særstilling med hensyn til arbejdskonflikter.

Arbejderklassens eneste mulighed for at forsvare sine kortsigtede såvel som langsigtede interesser er at gå til kamp, og det vigtigste våben i den daglige kamp er strejkevåbnet. Den "fredsbevarende funktion", som LO-toppen har påtvunget hele fagbevægelsen, er netop rettet imod strejkevåbnet. Det sker ikke blot gennem strejkebryderi fra fagforeningernes side. LO-toppen har direkte medvirket til at skabe det fagretslige system, som i dag reelt dømmer enhver strejke uden for

overenskomstsituationerne ulovlig og straffer de strejkende med bøder.

Hele den kapitalistiske samfundsmaskine har til opgave at undertrykke arbejderklassen og andre dele af folket. Fagbevægelsen er blevet en del af denne samfundsmaskine. Går arbejderklassen til kamp, står den overfor en enig fjendtlig front bestående af statsmagten med dens domstole, arbejdsgiverne og toppen af fagbevægelsen.

Septemberforliget lagde grunden

Da fagforeningerne i 1870'erne begyndte at vokse frem, var de i begyndelsen organer for arbejderklassens kamp. De fik i ledelsen af strejkerne ofte gennemtvunget betydelige resultater. Men fagbevægelsen og det samtidigt opstående Socialdemokratiet blev hurtigt domineret af pampertyper.

I starten gik disse forsigtigt frem. I ord bekendte de sig til en socialistisk målsætning; men deres bestræbelser gik i retning af at sikre sig positioner i det kapitalistiske samfund. Dette er ensbetydende med, at de i praksis gik imod enhver aktivitet, som stred imod kapitalismens interesser.

I 1899 blev disse bestræbelser konfirmeret i en slags grundlov for arbejdsmarkedet, Septemberforliget, som blev gennemtvunget efter en langvarig lock-out. I Septemberforliget lagde toppamperne enhver socialistisk målsætning på hylden ved at anerkende "arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet". Dette retsgrundlag er ensbetydende med en håndfæstning, hvori fagbevægelsen på medlemmernes vegne erklærer hele arbejderklassen som besiddelsesløse lønslaver.

Derudover indeholdt Septemberforliget en række varslingsregler for strejker. Det betød, at arbejderklassen, før den bragte strejkevåbnet i anvendelse, i

god tid skulle informere arbejdsgiverne herom, så de kunne tage de fornødne forholdsregler.

I Septemberforliget blev fagforeningernes "fredsbevarende funktion" således nedfældet som en bindende grundlov for hele fagbevægelsen.

Septemberforliget var dog ikke et fuldt udbygget fagretsligt lovsystem. Ti år senere blev det yderligere suppleret. I 1908 vedtoges "Norm for regler for behandling af faglig strid", hvis § 1 lød: "Undertegnede organisationer er enige om, at enhver uenighed af faglig karakter bør søges bilagt ved mægling, eventuelt ved voldgift, efter nedenstående regler." Disse regler betød, at klassesamarbejdets princip skulle afløse kampen. Også oprettelsen af de nødvendige faglige domstole var hinket efter udviklingen. I 1910 blev derfor oprettet "Den faste Voldgiftsret", som i 1964 tog navneforandring til "Arbejdsretten".

De fagretslige principper, som ved århundredskiftet blev fastlagt, har siden da været gældende. Septemberforligets afløsning af Hovedaftalen af 1960 samt dennes ophævelse i 1969 betød ingen ændring, idet såvel arbejdsgiverne som LO-toppen i praksis fortsatte efter Septemberforligets principper.

Selv om det fagretslige system var vel udbygget på papiret, krævedes der dog en stor indsats gennem årene for at få det ført ud i praksis. Der fandt mange og ofte omfattende arbejdskonflikter sted, som systemet ikke straks kunne kvæle. Derfor måtte det gradvist udbygges, så systemet bedre kunne imødegå de næste konflikter. Denne udbygning er også omtalt i den i indledningen nævnte bog:

Ved indledningen til et nærmere studium af, hvad dansk arbejdsret er, og hvad den betyder, er det nok værd at notere sig, at danske arbejdsgivere og fagforeninger i tidens løb vel har kunnet strides og vel også derved nu og da er kommet til at forvolde udenfor-

stående skade; men de har samtidig søgt at finde frem til, hvad der var stridens årsag og baggrund, og har dér ud fra ansvarsbevidst bestræbt sig for at finde veje og midler til at hindre gentagelser.

Især under de store arbejdskampe i 30'erne skete der en udbygning af det fagretslige system og en sammenknytning med de statslige love efter regeringens indblanding.

Klassesamarbejde på lokalt plan

Ikke blot fagbevægelsens top er indstillet på klassesamarbejde med kapitalisterne. Efterhånden som arbejderklassen udbyggede sit organisationsapparat på lokalt plan, forsøgte arbejdsgiverne og LO-toppen at indfange de lokale organer i klassesamarbejdslinien. Denne opgave er betydeligt vanskeligere, da de lokale organer - klubberne - står mere direkte under arbejderne kontrol. Alligevel er klassesamarbejdslinien i vid udstrækning blevet ført ud i livet på lokalt plan.

Første samarbejdsudvalgsaftale mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening fandt sted i 1947 og blev fornyet i 1964 og 1970 uden væsentlige ændringer. I forordet til aftalen i 1964 hed det:

"Det er således i fælles interesse, at virksomhedsledelse og ansatte samt organisationerne i fællesskab tilstræber at øge effektiviteten, nedsætte produktionsomkostningerne og styrke konkurrenceevnen."

Denne sætning klargør tydeligt samarbejdsudvalgenes formål, nemlig at arbejde i virksomhedens interesse. Alle former for klassesamarbejde bygger på de illusioner, som bestandigt udsprede fra samfundets top, at hvad der er godt for kapitalismen, er også godt for arbejderklassen. Klassesamarbejde er ensbetydende med et samarbejde mellem udbyttere

og udbyttede om de "fælles" interesser og den udbyttede klasses indstilling af kampen for sine kortsigtede interesser såvel som for sin frigørelse.

Kampen må foregå uden om LO-bureaukratiet

Initiativet til en strejke kommer ude fra arbejdspladsen. Oprindeligt blev fagforeningerne dannet for at støtte og lede enhver lokal strejkekamp til sejr. Men i dag har fagforeningerne skiftet karakter. De opfylder nu den "fredsbevarende funktion" at sabotere de vilde strejker og tvinge arbejderne tilbage til arbejdet igen.

Resultatet er, at utilfredse arbejdere ikke har noget apparat at støtte sig til i kampen. Nedlægges arbejdet, vendes hele det bestående apparat imod de strejkende. Der er ikke i forvejen knyttet kontakter til andre arbejdspladser, så de strejkende kan forvente noget solidaritetsarbejde. Når de således står alene, er deres muligheder for at føre strejken til sejr minimale.

Langt større vil mulighederne være, hvis der i forvejen eksisterede et apparat med kontakter på en række arbejdspladser landet over. Dette apparat skulle bestå af grupper på arbejdspladserne, som var indstillet på straks at påbegynde et solidaritetsarbejde med en vild strejke, dvs. sprede oplysninger om strejken, foretage støtteindsamlinger og eventuelt sympatiaktioner. Fandtes et sådant apparat, som kunne handle uafhængigt af hele det arbejdsretslige system, LO-bureaukratiet er bundet til, ville en lokal vild strejke altid være sikker på en støtte i det omfang, apparatet er udbygget. Ved enhver vild strejke vinder man nye erfaringer og får nye kontakter, således at apparatet gradvist kan opbygges til en virkelig støtte for hele ar-

bejderklassen. Det er i korte træk et sådant apparat, vi mener, når vi taler om fagopposition.

Faglige oppositionsbevægelser opstod i Danmark lige så tidligt som fagforeningerne begyndte at svigte, især efter Septemberforliget i 1899. I 1910 blev disse sluttet sammen i den landsomfattende organisation "Fagoppositionens Sammenslutning". Også indenfor Socialdemokratiet og specielt dets ungdomsorganisation var der

stærke venstrestrømninger, som gik imod ledelsens klassesamarbejdspolitik. Arbejdere, som gik i strejke, havde således betydelige støttemuligheder dengang.

I begyndelsen af 20'erne indgik de vigtigste af disse oppositionelle strømninger i en partidanelse, "Danmarks kommunistiske Parti". I det første årti var DKP stærkt svækket på grund af en række begyndervanskeligheder. Men tidligt i 30'erne styrkedes partiet og blev en værdifuld støtte for arbejderklassen i det opsving i kampen, som fandt sted.

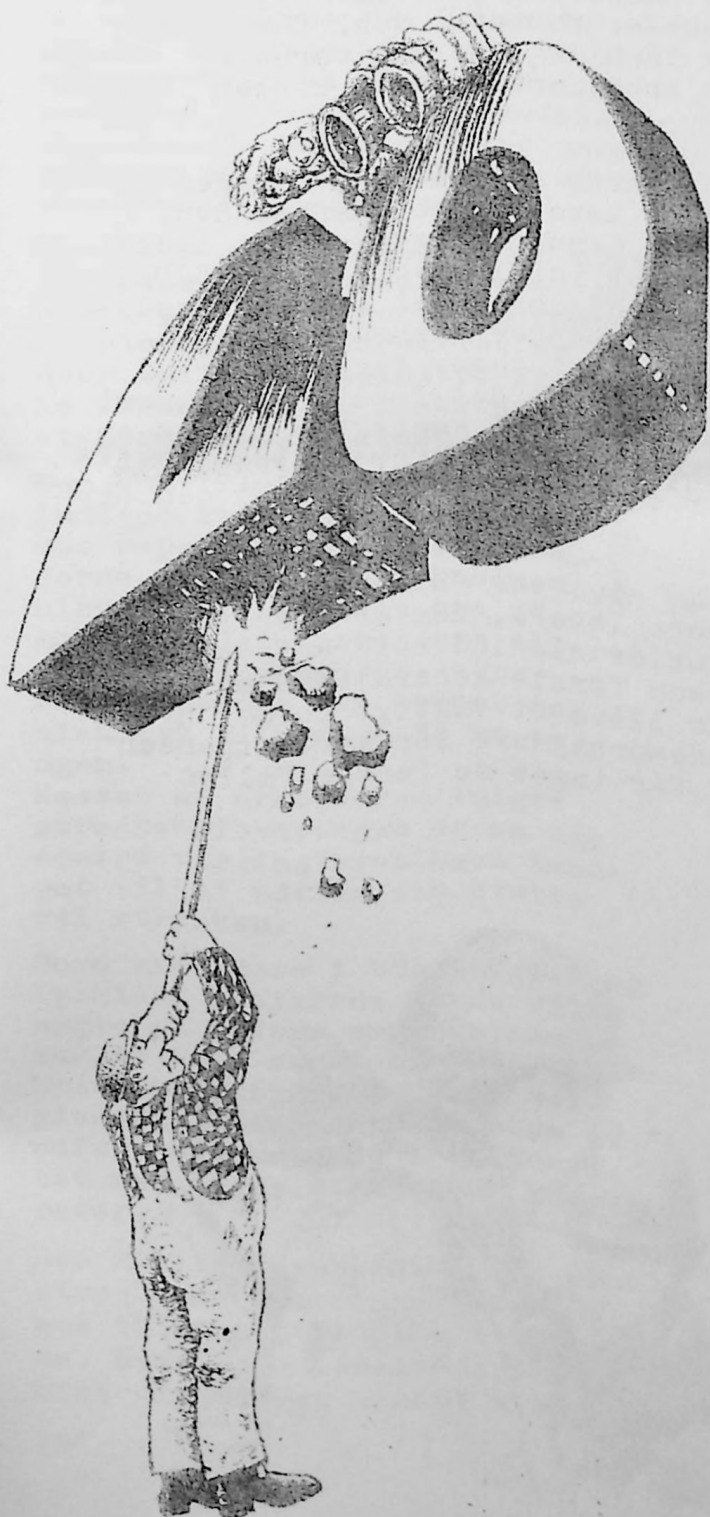
I nogle år virkede "Revolutionær Fagopposition", som var tværpolitisk, men under ledelse af DKP. RFO arbejdede efter retningslinjerne i Strasbourg-teserne og kunne med sine fraktioner i fagforeningerne og grupper på en lang række arbejdspladser lede betydelige kampe til sejr på trods af fagforeningsbureaukratiets sabotageforsøg.

RFO er det sidste virkelige forsøg herhjemme på dannelsen af en tværpolitisk faglig front, som kunne lede arbejderklassen i kampen mod såvel arbejdsgiverne som fagforeningsbureaukratiets sabotage. Efter krigen har DKP ført halehængspolitik overfor Socialdemokratiet og LO-toppen. Formelt stod DKP i opposition til Socialdemokratiet; men denne "opposition" bestod i forsøg på at overtale eller presse Socialdemokratiet til at føre en kurs lidt længere til venstre i samarbejde med DKP.

DKP-lederne turde kun tage få initiativer på egen hånd, og dette kun, når omstændighederne tvang dem til det. Som eksempler kan nævnes "Situationens generalstab" under strejkebølgen i 1956 og "Formandsinitiativet" i vinteren og foråret 1970. Begge initiativer lod DKP løbe ud i sandet i stedet for at søge at videreføre dem til en virkelig faglig opposition imod LO-toppen.

Ingen af de "etablerede" partier og fagforeninger er eller kan

Fortættets side 10

Arbejder- Solidaritet

Foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET afholder første ordinære generalforsamling lørdag den 1. maj 1971 kl. 14,00 på "Hotel Nyborg", Adelgade, Nyborg.

Man kan indmelde sig i foreningen ved at indbetale kr. 22,00 på Giro nr. 18 61 02, Foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET, Kasseren, Kgs. Bastionsvej 3, 5800 Nyborg.

Foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET er dannet efter strejken på Schaub & Co. i november-december sidste år. Denne strejke viste tydeligt, hvor dårligt den danske arbejderklasse er rustet i dag. Går arbejderne på en fabrik i strejke, vil de få både arbejdsgiverne og fagforeningen imod sig såvel som den arbejdsret, de to parter i fællesskab har skabt.

Skal en såkaldt "vild" strejke på en fabrik virkelig have nogen mulighed for at sejre, må de strejkende have støtte udefra, dvs. fra andre arbejdspladser. Det er ud fra denne erkendelse, at ledelsen af strejken på Schaub & Co. har taget initiativet til ARBEJDER-SOLIDARITET. Foreningen sigter i første omgang på at skabe en solidaritets-fond, som kan støtte de vilde strejker økonomisk. Et sådant initiativ kan gradvist udbygges, så det tager flere sider af den fagoppositionelle virksomhed op. Det, som det først og fremmest gælder om at få skabt, er et koordineret net af kontakter mellem en række danske arbejdspladser, som uafhængigt af fagforeningsapparatet kan træde i funktion og støtte enhver vild strejke, så snart den bryder ud.

Derfor ønsker vi fra ARBEJDERBLADET at give vor fulde støtte til initiativet. Vi vil opfordre de af vore læsere, som er indstillet på at gøre en aktiv indsats, til at melde sig ind i foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET og møde op på dens første generalforsamling i Nyborg. Denne generalforsamling kan blive et vigtigt forum, hvor aktive og fagoppositionelt indstillede arbejdere får lært hinanden at kende, får drøfter problemerne og får taget de første fælles initiativer.

Den britiske Ford-strejke

Fornylig afsluttedes den britiske Ford strejke. 50.000 arbejdere på 22 Ford virksomheder havde været i strejke bl.a. på et lønkrav om 288 kr om ugen.

Det var den tredje omfattende strejke på Ford fabrikkerne siden februar 1969.

Ford arbejderne gjorde god brug af erfaringerne fra disse forudgående strejker. Før den sidste strejke brød ud, havde arbejderne gjort et stort forberedelsesarbejde, de havde styrket deres arbejde på grundplanet og oprettet strejke-kasser.

På mange af virksomhederne blev der holdt regelmæssige stor-møder hvor erfaringerne og kravene blev gennemdiskuteret og hvor det blev besluttet at trykke løbesedler og plakater for at gøre kravene kendt

Den endelige beslutning om at indlede strejken blev taget af 400 repræsentanter for arbejderne. Men da denne beslutning blev taget havde 10.000 af de mest bevidste arbejdere allerede nedlagt arbejdet, efter at Ford ledelsen var kommet med et elendigt tilbud om 36 kr mere om ugen.

Resten af arbejderne fulgte strejkeopfordringen og en uge senere var fagforeningen tvunget til at udtale sin støtte til strejken.

Ford arbejdere i USA, Belgien og Tyskland erklærede at de ville nægte at udføre arbejde som skulle have været udført på de britiske fabrikker, og i Belgien og Tyskland nægtede de at udføre overarbejde i solidaritet med deres strejkende kammerater.

Den militante stemning hos de strejkende overraskede arbejdernes talsmænd. På alle stormøderne, hvor Ford ledelsens tilbud blev diskuteret blandt arbej-

derne, stemte den overvældende del for at fortsætte strejken og stå fast på kravene, mens dem der stemte for at gå tilbage til arbejdet kunne tælles på een hånd.

Regeringen var opsat på med alle midler at prøve at smadre Ford strejken, for at statuere et eksempel overfor de britiske arbejdere. Fra starten var de strejkende klare over, at de var ude i en politisk kamp, og at det var nødvendigt for dem også at kæmpe mod regeringen.

Ford cheferne, arbejdsministeren og arbejdsgiverforeningen holdt regelmæssige møder for at koordinere deres angreb på de strejkende, og Henry Ford, jr, selv dukkede endda op i England. Han holdt møde med den engelske premierminister Heath i den hensigt at skræmme de "utaknemmelige" arbejdere tilbage til arbejdet.

Heath forsikrede på dette møde Ford om, at den slags ting ikke ville forekomme, så snart de planlagte anti-strejke love var blevet vedtaget.

Den borgerlige britiske presse, Radio og TV, alle forsøgte de at vende den udbredte sympati i befolkningen for de strejkende, de prøvede at demoralisere ved at sprede forskellige løgne om strejke situationen. De spredte med stor ivrighed historien om, at Ford havde besluttet at nedlægge sine britiske virksomheder og flytte reservedelsfabrikationen til udlandet.

De fleste Ford arbejdere lo af disse løgne. De havde i lang tid vidst, at den nye motorfabrik ikke ville blive bygget i England, da Ford allerede for at

par år siden besluttede sig til at nyinvestere i mindre udviklede lande, hvor profitten er større og arbejderne ikke så godt organiserede.

Ford truede med at han ville flytte de britiske fabrikker til Belgien, men da Ford arbejderne i Genk i Belgien samtidig gik i strejke, truede han belgierne med at flytte Ford virksomhederne bort fra Belgien.

Gennem de sidste år har Ford arbejderne styrket forbindelserne internationalt og har konsulteret hinanden når de er gået ud i kamp.

Under hele strejken nægtede de Belgiske og Vesttyske Ford arbejdere at udføre overarbejde. De Vesttyske arbejdere oversatte en pjece som de engelske arbejdere havde udgivet for at forklare deres krav, og de organiserede pengeindsamling til støtte for de strejkende.

En anden vigtig ting skete under strejken. Automobilarbejdere fra 17 engelske fabrikker holdt en konference, hvor de vedtog at starte udgivelsen af et blad for arbejderne i automobilindustrien. Man opsatte nogle punkter for linjen i bladet. I disse punkter hed det bl.a.:

1. Modstand mod enhver form for anti-strejklov.
2. Støtte til alle strejker til forsvar for arbejderne interesser.
3. Modstand mod alle produktivitetsfremmende systemer, tidsstudie systemer, etc.
4. 5 dages uge eller 5 dages løn. Ingen hjemsendelse uden løn.

5. Støtte til alle krav om ligeløn for de kvindelige arbejdere.
6. For effektive forbindelser på grundplan mellem arbejderne inden for samme selskab og i samme industri.
7. For internationalt samarbejde og solidaritet mellem bilarbejdere.
8. For fuld kontrol over fagforeningerne.

Konferencen blev en success.

Mange af de problemer som automobilarbejderne står overfor blev diskuteret, og mest vigtigt, den lagde grundlaget for en stærk bevægelse på grundplanet med en militant politik

Strejken sluttede efter 9 uger, da de fleste af arbejderne stemte for at acceptere Fords nye tilbud om 72 kr mere om ugen med det samme, 36 kr senere på året, og 72 kr mere om ugen til næste år, samt forbedret feriebetaling og ekstra ferier.

Der var imidlertid en stor minoritet som ikke ville acceptere dette, og arbejderne i Swansea og Liverpool fortsatte strejken endnu en uge i det håb at andre ville følge trup. Dette skete ikke, og de måtte modvilligt gå tilbage til arbejdet.

Mange af de fuldtidsbeskæftigede fagforeningsfolk i forhandlingsudvalget var mere end ivrige efter at acceptere en løsning og til at opgive en række krav. Et forhandlingsudvalg uden disse folk, et forhandlingsudvalg som

Fortsættes side 7

ARBEJDERBLADET redigeres af et udvalg.
Ansvh. Henning Christensen
Abonnementspris: kr. 10,00
Løssalgspris: kr. 1,00

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
Vesterbrogade 143, II
1620 København V
Tlf. 31 57 06 - 41 16 53
Eget tryk